

Ελληνες μηχανικοί ακόμη και σε... «εμπόλεμες ζώνες»

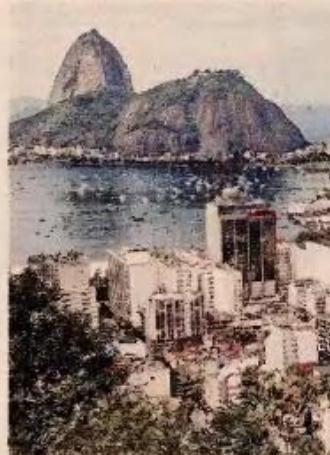
Του **ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΙΑΛΙΟΥ**

Από τη Γερμανία ως το βόρειο Ιράκ και τη μακρινή Βραζιλία. Οι Έλληνες μηχανικοί ακολουθούν τον δρόμο της μεγάλης φυγής, αναζητώντας εργασιακή διέξοδο. Καθώς όμως η προσφορά εργασίας σε ευρωπαϊκές χώρες και στις χώρες του Κόλπου μειώνεται, αρκετοί ριψοκινδυνεύουν μια ολιγοετή μετανάστευση σε χώρες με ασταθείς συνθήκες. Ή αφήνουν οριστικά την Ελλάδα για την Αυστραλία ή τις ΗΠΑ. «Οι πρώτοι που φεύγουν είναι οι νέοι μηχανικοί, από 25 έως 35 ετών, και είναι λογικό» λέει στην «Κ» η κ. Μύρτώ Δεσποτιδου, πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Αρχιτεκτόνων. «Γνωρίζουν υπολογιστές, ξένες γλώσσες, έχουν σαφώς λιγότερες υποχρεώσεις και μπορούν εύκολα να προσαρμοστούν σε νέες συνθήκες». «Με το ξεκίνημα της κρίσης, πολλοί Έλληνες μηχανικοί αναζήτησαν ευκαιρίες στη Γερμανία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες» λέει ο κ. Νίκος Ζυγούρης, μέλος της εκτελεστικής

επιτροπής του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Πολιτικών Μηχανικών. «Όμως οι συνθήκες έχουν αλλάξει. Για παράδειγμα, στις χώρες της Μέσης Ανατολής υπάρχει πολύ ισχυρός ανταγωνισμός από χώρες του τρίτου κόσμου. Έρχεται, δηλαδή, ένας Ινδός μηχανικός και ζητά πολύ μικρότερο μισθό από έναν Ευρωπαίο, οπότε ως αποτέλεσμα οι μισθοί συμπιέζονται προς τα κάτω».

Δεδομένων των συνθηκών, πολλοί είναι εκείνοι που επιχειρούν να εργαστούν για μερικά χρόνια κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες. «Για παράδειγμα, στο βόρειο Ιράκ, στις περιοχές του Κουρδιστάν υπάρχει τρομακτική ανοικοδόμηση. Όμως, απ' ό,τι ακούω, πρέπει να ζεις φρουρούμενος, ή ακόμα και να οπλοφορείς» λέει ο κ. Ζυγούρης. «Ευκαιρίες επίσης ανοίγονται σε χώρες που μόλις βγαίνουν από πολυετείς συρράξεις».

Μια τέτοια περίπτωση είναι η Λιβύη. «Οι υποδομές της χώρας είχαν υποστεί μεγάλες ζημιές και πρέπει να ανακατασκευαστούν»

Στο προσκήνιο έχει μπει τα τελευταία χρόνια η Βραζιλία, καθώς το Ρίο ντε Τζανέιρο προετοιμάζεται για τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

αναφέρει στην «Κ» μηχανικός που εργάζεται στη χώρα και επιθυμεί να παραμείνει ανώνυμος. «Όποιος έρθει στη Λιβύη θα πρέπει να έχει όρεξη να δουλέψει. Θα είναι σπιτι-εργοτάξιο, εργοτάξιο-σπίτι, δεν

έχει κάτι άλλο να κάνεις, ούτε είναι ασφαλές να κυκλοφορείς άσκοπα. Θα πρέπει επίσης να είναι προετοιμασμένος να λείπει για μεγάλα διαστήματα. Οι περισσότερες επιχειρήσεις προσφέρουν 10-11 μήνες στη Λιβύη και μόλις 1-2 μήνες στη χώρα σου».

Όσον αφορά τους πιο μακρινούς προορισμούς, εκτός από την Αυστραλία και τις ΗΠΑ, τα τελευταία χρόνια η Βραζιλία έχει μπει στο προσκήνιο, με το Ρίο ντε Τζανέιρο να προετοιμάζεται για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. «Η ροή νέων μηχανικών προς το εξωτερικό είναι ολοένα και αυξανόμενη, από τη Γερμανία και την Ιταλία, έως τη Βραζιλία, τη Ρωσία, τη Γεωργία και την Κίνα» λέει στην «Κ» ο αρχιτέκτων Νίκος Φιντικάκης, μέλος του συμβουλίου της Διεθνούς Ένωσης Αρχιτεκτόνων. «Δεν είναι όμως απλή υπόθεση. Για να φύγεις, πρέπει να μην έχεις υποχρεώσεις, να διαθέτεις ένα κεφάλαιο για να οργανώσεις τη ζωή σου εκεί. Σε κάθε περίπτωση, δεν είναι ό,τι καλύτερο για την Ελλάδα».